

РЕШЕНИЕ

№ 15887

гр. София, 04.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 46 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ

при участието на секретаря ПЕТЯ Н. АНГЕЛОВА
като разгледа докладваното от КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ Гражданско дело № 2023111012**94 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на Т. Д. П., ЕГН *****, с адрес: АДРЕС срещу Х. Д. С., ЕГН *****, за установяване на извършеното от ответника нарушение, представляващо осъществяване от негова страна спрямо ищеца тормоз, изразен под формата на две деяния, а именно опит на ответника да разкрие ищеца като сигналподател пред лицата, срещу които същият е бил пуснал сигнала си, с цел да постави в опасност неговото здраве или живот, респективно на второ място - в закана на ответника да третира ищеца като лице, което е пуснало фалшив сигнал.

Твърди се, че на 30.09.2022 г., около 16:30 ч., пред АДРЕС в циганското гето на АДРЕС било организирано веселие, дало повод на ищеца да се обади на телефон 112, за да бъде изпратен патрул, който да санкционира празнуващите. При пристигането на екип на осмо районно управление обаче същият не е констатирал сватбеното тържество, доколкото се твърди, че шумът вече е бил утихнал. Ищецът посочва, че е последвало обаждане по неговия телефон от лице, представило се като С., дежурен на 8-мо РУ, който е изискал от него да се яви при патрула за извършване на съвместна проверка, съответно да посочи къде и кои са нарушителите, като в противен случай полицаят е заявил, че ще счита ищеца за лице, което подава фалшив сигнал и губи времето на МВР. Т. П. е отказал да се яви, като се поддържа, че целта на ответника е била да го разкрие като сигналподател и по този начин да изложи на риск живота или здравето му. Твърди се, че ответникът не е искал да изслуша позицията на ищеца и поради това му е затворил телефона.

Ищецът излага твърдения, че с поведението си ответникът е нарушил основен принцип в работата на МВР, а именно разпоредбата на чл. 3, ал. 1, т. 6 ЗМВР, доколкото няма право да разкрива самоличността на лицето сигналподател. От друга страна, същият счита, че на основание чл. 64, ал. 4 ЗМВР указанията на полицейския орган са задължителни за всички граждани, но в конкретния случай както тяхното изпълнение, така и неизпълнението им би довело до злоупотреба с власт на служителя, тъй като се твърди, че целта му е била да унижи ищеца, като го изкара пред входа, в резултат на което всички ще го видят и разберат, че той е пуснал сигнала, съответно ще си има неприятности.

Посочва се, че от значение е мястото, на което се развива процесният случай - циганското гето в АДРЕС, тъй като ответникът е запознат с обстоятелството, че се касае до опасен район, който може да застраши живота и здравето на лицето, чиято самоличност би

била разкрита като такава на сигналподател. В тази връзка ищецът посочва, че това е и причината други граждани, с които същият е разговарял, да не пускат каквито и да е било сигнали, а вместо това да се обръщат директно към него за предприемане на съответните действия, за да избегнат твърдения тормоз от страна на МВР. Самият Т. П. твърди да е давал многократни насоки на полицията за оптимизиране на работата им в района, но не се е стигнало до приемане на неговите предложения. Предвид изложеното ищецът е подал сигнал срещу ответника С., предмет на разглеждане по образувана пр.пр. № 42004/2022 г. (м-214/22) СРП.

Поддържа се, че с тези свои действия полицейският служител е извършил дискриминация спрямо ищеца. В тази връзка се твърди, че последният е дискриминиран по признак общественото положение на човек, който е пуснал сигнал до МВР чрез системата на 112, с което е попаднал в ползрението на ответника, довело до това последният да се саморазправи с него.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба, с който оспорва както допустимостта, така и основателността на предявения иск. Същият счита исковата молба за нередовна с твърдения за неясен диспозитив и липса на петитум. Сочи се, че не е налице описаната от ищеца дискриминация, както и че последният не е бил третиран по-неблагоприятно. Изложени са съображения, че ищецът следва да докаже дискриминационния признак и наличието на равни други условия за него, в сравнение с които ответникът е извършил нарушение, третирайки друго лице при същите условия по-благоприятно, за което не са ангажирани доказателства. Предвид изложеното моли предявеният иск да бъде отхвърлен.

Претендират се разноси.

Пред СРС е предявен иск с правно основание чл. 71, ал. 1, т.1 от Закона за защита от дискриминация.

Твърди се дискриминация въз основа на следният, посочен в чл. 4 от Закона за защита от дискриминация признак: обществено положение.

Чл. 9 от Закона за защита от дискриминация въвежда особено разпределение на доказателствената тежест в съдебното производство за защита от дискриминация. В процеса с оглед разпределената доказателствена тежест на основание чл.154 ГПК именно ищецът следва да установи фактите, от които може да се направи предположение, че е дискриминиран по процесния признак (решение № 85/13.09.2016 г. по гр. д. № 4328/2015 г. на ВКС, IV г. о.). Т.е. страната, която твърди, че е дискриминирана следва да изложи фактите, въз основа на които може да се направи предположение, че е налице дискриминация, а ответната страна трябва да докаже, че принципът на равно третиране не е нарушен.

По делото е приобщена пр.пр. № 42004/2022 г. (м-214/22) по описа на СРП. В същата се съдържа Дневник за получени и предадени сигнали и разпореждания в ОДЦ (ОДЧ) на ** РУ. За дата 30.09.2022 г. са въведени записи от 16.45 ч. - г-н П. ***** с отбелязване „Бл 6- сватбари пред блока“ и от 17.40 ч. - г-н П. ***** с отбелязване „Пред бл. 6 сватбари около 30 човека с тъпани и зурни“.

Прокурорската преписка е приключила с отказ за образуване на досъдебно производство. Наблюдаващият прокурор е приел следната фактическа обстановка: „Преписката е образувана по повод сигнал от Т. Д. П., депозиран в Софийска районна прокуратура с твърдения за неправомерни действия от страна на служител при ** РУ - СДВР. В сигнала си до СРП П., сочи, че служител при ** РУ - СДВР - а именно Х. С., се държал непрофесионално. Случаят се развил на 30.10.2022 г., около 16.30 ч., когато сигналистът видял, че пред АДРЕС имало „циганска сватба“, поради което същият се обадил на Спешния телефон 112 с цел празнуващите да бъдат санкционирани. След около 10-15 мин. шумът бил прекъснат и сватбарите се разотиили. Около 20 минути след подаването на сигнала, на място пристигнал екип на ** РУ - СДВР, но полицейските служители не установили нарушение на дневната тишина. С П. се свързал С., дежурен при ОДЧ в ** РУ - СДВР и му казал да отиде при патрула, за да посочи къде са нарушителите, като последният навел съмнения, че сигналът е фалшив. П. отказал да се яви при патрула, тъй като според него действията на С. били непрофесионални и се оплакал, че МВР

отказвало да възприеме множеството му предложения за оптимизиране работата на служителите на реда в района. С. продължил да настоява П. да отиде при патрула, за да обясни откъде идва шума, но последният продължавал да отказва. Накрая С. прекъснал разговора, отказвайки да изслуша позицията на П.. Като заключение според сигнала на С. се изразяват в това, че последният искал целият район да разбере кой е пуснал сигнала, включително и тези, срещу който бил насочен; отказал да образува преписка срещу П., в случай, че наистина имало данни за фалишив сигнал и му внушавал чувство за вина, твърдейки, че „прахосва ресурса на МВР. В хода на проверката П. е предоставил допълнителни сведения, в които сочи, че води множество съдебни дела срещу служители от ** РУ - 1 СДВР, описва ги като „простаци“, сочи действията им за „фатмашки номера“, „импотентната прокуратура напълно им играе по свирката“. Също така подробно развива теорията си за „невъзможността на циганската интеграция“.

За да откаже образуването на досъдебно производство наблюдаващият прокурор е приел, че в преписката не се съдържат достатъчно данни за извършено престъпление от общ характер по смисъла на чл. 211 от НПК за образуване на наказателно производство, поради което са налице основанията за постановяване на отказ от образуване на досъдебно производство. По преписката се съдържат твърдения относно неправомерно изпълнение на задълженията от страна на служител при ** РУ - СДВР, които в хода на проверката са останали непотвърдени. Не е установено служител на МВР да не е изпълнявал служебните си задължения, да е превишил властта или правата си. Не може да се стигне до обосновани изводи за наличието на достатъчно данни за конкретно осъществен състав на престъпление от общ характер от особената част на НК, в частност по състава на чл. 288 НК или друго престъпление срещу правосъдието.

Със задължителна сила за гражданския, респ. административния съд, се ползват само актове (присъди и решения) на съда, но не и актове на прокурора, включително и постановленията за отказ за образуване на наказателно производство. Така настоящият граждански състав не може да ползва а priori установената фактическа обстановка и правните изводи на наблюдаващия прокурор. Следва обаче да се посочи, че същата фактическа обстановка се твърди и от страните по делото и поради липсата на други ангажирани доказателства, както и спор относно същата съдът я приема за установена. Отделно от това е отделено за безспорно и ненуждащо се от доказване обстоятелството, че ответникът се е обадил по телефона на ищеца и го е приканил да слезе при изпратения патрул.

От значение за установяване на дискриминация е наличието на обективно съществуващ недопустим правен резултат при упражняване на дейността, проявен в очертаните от 33Дискр форми на по-неблагоприятно третиране, независимо дали при осъществяването на тази дейност са спазени съответните нормативни изисквания /в този смисъл – Решение № 428/13.05.2010 г. по гр. д. № 1207/2009 г. на ВКС, IV ГО, Решение № 153/14.06.2010 г. по гр. д. № 6/2009 г. на ВКС, III ГО и др./.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация, забранена е всяка пряка или непряка дискриминация, основана на различни признаци сред които и твърдените от ищеца – „лично или обществено положение“. На санкциониране подлежи всяко поставяне в неравностойно положение според признаците, изброени в разпоредбата на чл. 4, ал. 1 33Дискр, или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна.

В исковата молба е посочено, че общественото му положение е такова на лице, което подава сигнали.

На първо място, ищецът, подавайки сигнал за извършено нарушение, който сигнал не е анонимен, не получава лично или обществено положение, различаващо го от останалите граждани. Ето защо по отношение на същия изначално не са налице предвидените в закона признаци, поставящи го в по-различно лично или обществено положение. На следващо място следва да се посочи, че съгласно чл. 64 от ЗМВР полицейските органи могат да издават разпореждания до държавни органи, организации, юридически лица и граждани, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции. Разпорежданията могат да бъдат и устни съгласно ал. 2 на чл. 64. Разпорежданията на полицейския орган са

задължителни за изпълнение, освен ако налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или нарушение или застрашават живота или здравето му/чл. 64, ал. 4 от ЗМВР/. В процесния случай ищецът сам е решил, че следва да подаде сигнал, а в последствие е отказал да съдейства за разкриване на твърдяното от него, извършено от шумна компания административно нарушение.

За да е налице проява на пряка дискриминация, е необходимо да са осъществени всички елементи на посочената разпоредба, а именно: различно третиране на лицето/лицата при наличие на пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното отношение и причината за него, изразяваща се в признак по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. Следователно следва да бъде установен защитен признак за лицето/лицата и причинна връзка между спорното третиране и съответния защитен признак, като е достатъчно да се установи, че този признак съставлява основна, значима причина за по-неблагоприятното третиране. Неблагоприятно третиране според нормата на § 1, т. 7 ДР ЗЗДискр е всеки акт, действие или бездействие, които водят до по-малко благоприятно третиране на едно лице спрямо друго въз основа на признаците по чл. 4, ал. 1 или могат да поставят лице или лица, носители на признак по чл. 4, ал. 1, в особено неблагоприятно положение в сравнение с други лица. При извършването на преценка за съществуването на по-неблагоприятно третиране на лице въз основа на защитен признак съдът следва да прецени дали е налице съществено различие в начина, по който се третира едно лице, в сравнение с останалите лица при сравними сходни обстоятелства.

Забраната на пряка дискриминация, каквато се поддържа в случая, означава, че лицата в сходно положение следва да се третират по сходен начин и да имат аналогични възможности.

Посочи се, че съдът не достигна извод за това ищецът да е носител на защитен признак съгласно чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. Не се установи освен това и да е третиран по различен начин от което и да е лице, подавало сигнал до органите на МВР.

Съдът намира, че по делото не се установи ищецът да е бил поставен в по-неравностойно положение в сравнение с други лица. От събраните по делото доказателства, не се доказва ищецът е бил подложен на дискриминационно отношение въз основа на признак обществено положение. Предявеният иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

По разноските: При този изход на спора на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК право за присъждане на разноси възниква за ответника и такива следва да бъдат присъдени за адвокатско възнаграждение в размер на 600 лева.

Мотивиран от горното и на осн. чл. 235 ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Т. Д. П., ЕГН *****, с адрес: АДРЕС срещу Х. Д. С., ЕГН *****, иск с правно основание чл. 71, ал. 1, т. 1 от ЗЗДискр за установяване на извършеното от ответника нарушение, представляващо осъществен от негова страна спрямо ищеца тормоз, изразен под формата на две деяния, а именно опит на ответника да разкрие ищеца като сигналподател пред лицата, срещу които същият е бил пуснал сигнала си, с цел да постави в опасност неговото здраве или живот, респективно на второ място - в закана на ответника да третира ищеца като лице, което е пуснало фалшив сигнал.

ОСЪЖДА Т. Д. П., ЕГН *****, да заплати на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на Х. Д. С., ЕГН *****, съдебно-деловодни разноси в размер на 600 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____